

JAUUME C. PONS ALORDA

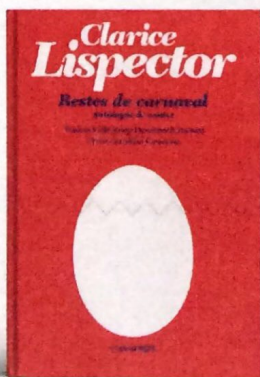
***A escriure es disposa, i es posa,
na Núria Perpinyà...***

Encoixina el còccix, ho fa amb un moviment com corprenent el carpó, i l'amotlla, molla de pa trèmul com és la seva carn crua com carn crua hauria de ser la d'un bistec enfurit amb l'ensenyoramenta de rebel·lar-se dràsticament, damunt l'estructura òssia, ditpremuda, de la butaca, que l'acull, coronada, com la reina que ella se sent, iridescent, toràcica. Esdevé, assuixines, una amazona, en gest però no en festa, i la testa vindrà després, que ara és prest, però no de les amazones del rom que dona nom a la cassalla esfilagarsada, embrutida, desemparada,

sinó més aviat se sent, simplement, una guerrera neoclàssica, més renaixentista que no pas avantguardista, tot i que sap molt bé que el que fa va a a a la preavantguarda de l'endavant i encara més al front, i en sentir-se així no s'insinua, se sintonitza en sincronia amb les millors companyies d'armes, elles i elles, farcells de gent batallant amb fúries i dents contra el despit, la mediocritat i la indiferència, també contra el masculisme de més d'un mico ranci que troba que les dones encara n'han d'aprendre: bon vent i pren pel sac, badoc badat! Ara se sent

en la urgència del missatge que es vol guillotinar, guillat, i partir peres amb les pomes grogues del paradís, i això que hi ha penya prou eruditeta que diu que eren magranes, ves a saber, tu, magraner. Per tant, hi ha una part de llenguatge que se li escapa, que li regalima dits avall, unglant-se, i això és bo, molt bo, i sent la necessitat d'entintar-se allà on sigui, amb mentides o sense, perquè en aquest cas la mentida sempre, sempre mena i mana cap a la veritat, nena nana, maga de la realitat que et circumda, sobirana si el text no la reflecteix sinó que en crea una de nova, paral·lela, gens forçada, palplantada en l'orgull ciclopi d'existir. És més que aquesta urgència, és la turgència d'un procés alquímic, i rítmic, i bulímica es transforma en una criolla criatura centàurica, camacurta i braçllarga, i basteix la sella damunt del llom de l'escriptura que domarà, si no és que l'escriptura la domi a ella, osada ossada demiúrgica. Piripigall, piripigall, piripigall, ara la mestressa va a cavall! Tanmateix, quin és el límit? Tan igual i tan mateix és l'igni desig de propagar-se? És callar més dignot d'ignot, més heroic d'heroïna, que no pas passar-se mil pobles i mil pàgines amb les àlgides

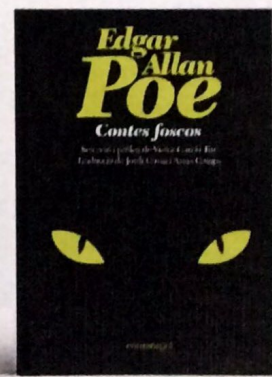
passions de projectes i il·lusions inexhauribles? Com si la grafomania fos un problema, una tara, una incontinença. Quin problema, per tant, hi hauria, auriga de l'excés, en enrampar-se cap a més excés encara puix, i això ja ho va dir el mestre que sempre s'arrecerava a la riba del vers, tot és excés? Pedrolianament, el cap del seient se li aclofa, rep la protuberància del cul sempre-partit, entrexapat: dues personatges tan panxes i carneses, cavernoses?, com el seu ventre cobejat, co-vexat per l'amada garantia de l'amar, un ventret ventrut que s'endureix amb l'exercici d'aital tipografia impossible, car escriure és una tasca inefable, ingarantible. Escriure, realment, és inassolible. Perquè escriure se'ns escapa, i, tot i això, insistim, continuem cavalcant, al trot i al galop, cap a allò que es vol dir, percaçant-se. Tot això per dir, clar i català, amb poques paraules, però així seria molt més avorrit, menys atrevit, que fot el cul a la cadira i es fot a escriure tot i que sap que és complicat. O, bàsicament, que s'asseu tot fent un cargol helicoïdal amb el cossarrí a la recerca del que li bull al moll del doll del bemoll del toll que té per cor i per cervell sens llot: culot en horitzontal, amples

Portàtils comanegra

***Els millors contistes de la literatura
universal en edicions de luxe***

www.comanegra.com

espatlles en vertical, i els braços, sísmics i no homínids ans estilístics, esforçant-se en aquest batall cap endavant, a la recerca de les fletxes d'erres que l'ajudaran a caçar mentre grapegi l'arpegi de la gropa del que li corre per la molla de la cucamolla cerebral, bella amazona del vers a través de la prosa. Núria Perpinyà a escriure es disposa i es posa, esposa de la voluntat, de la qualitat i de la llibertat, i així la filla, l'obra, serà hereva de la brutalitat. La postura de l'autora, la gestadora, la incitadora, la caçadora, forçada i contundent, amb un punt de monstruós, monstruós és tot allò que s'escorre de la norma, es desvetlla ben igual que un quadre bèl·lic de Paula Rego: *Pillowman*, però ella *Pillowwoman*, no fotem, trotem. La tasca dins la testa, ara sí, i així la pava es disposa, encara amb més bona clofa corporal, contenta d'escriure i descriure, i s'inicia en la imatge del mussot personal: amb el cap de tubercle, cara de patata, fins a unes mides sobredimensionades, difícil protuberància d'allò que anhela eixir de la pròpia de la coroneta de la corneta coenta del caparró rodó. Liroló! I amb aquest mot, que s'escup com un rot capcot de pot; es pot ben dir que ha iniciat el seu escrit i no pararà fins a acabar el raig de goig que s'apodera d'ella. Però, en un determinat punt de la tempesta grafomaníaca, quin sentit té res? No hi ha sempre atenta i amatenta l'amenaça, fèrtil i latent, que sigui acusada de caure en el pou de sols fer jocs de llenguatges complexos? D'esperitar-se en la voracitat d'una escriptura que es consuma en la dificultat? Que així és víctima de la seva pròpia complexitat afegida? Que l'esforç hauria d'anar, cada cop més urgent, cap a

la senzillesa perquè és en la senzillesa on existeix el diàleg? Pensa que el pinso que abans fornava el ventrot de ventresca de la literatura és cada cop més magre, i que tot sembla cada cop més mastegat, masegat, digerit (the digger did it) per una panxota cada cop més emperesida, més indomesticada i indomesticable, que es fa petita-petita com si ara tot s'hagués de dar facilot dit ràpid i corrents, sense fons, escarransit i malament, mala gent. Quina estafa. Monumentalíssima falòrnia. A caçar mòpies s'ha dit! Tiririt! El diàleg es pareix, sobretot, a partir de la generositat de la complexitat, per començar! I és aquí on podem xerrar, xarrotejar, cotorrejar i tot lo que tu vulguis, Gertrudis. A més a més, tota llengua ha de ser l'aparell sensual i sexual, escuat, que meni a la catarsi col·lectiva, a l'impacte ètic i estètic. Dit clarament i en bones maneres —o dit salvatgement, amb polles i mamelles difonent-se, erectes, prepuci amunt, mugrons amunt, clitoris amunt, cap a la il·luminació dels punts negres de la cervellera i la mullena del xoc coital de dos forats negres que van col·lidir, colibrís albats, fa 7.000 milions d'anys, abans que la formació del sistema solar i d'aquest planeta de terra i d'aigua curolla, xiroia, xerínola de galàxies despentinant-se pel magreig còsmic, magret cirròtic de la Dea Immensa Feta Espai perquè És Pa i... sobrassada— la literatura ha de desafiar i ja està. Si no, no és literadura la literatura, com a molt una literaturra. Però que s'ho confitin, el dimoni amb pebres! Que cadascú faci el que trobi i que no emprenyi massa, que d'això va la cosa, és grossa la nosa, Carrizosa. S'aproxima la màxima de la conclusió, i així s'esdevé

l'ocasió d'anar deixant l'eixam de coses clares sens paraules rares, car no hi ha mots rars puix tots els mots són la sang del món, i és el temps de dir el fet més ver d'un text: el bon text, el text que és or, eixoriveix, cony! I si no doncs és més prosa que fa nosa que una altra cosa, i el poeta torna a masturbar-se fregant-se una rosa eixorca per la cigala, ual·la! I ara la dona de la concòrdia recorda —per tant re-cor-da, que és tornar les coses al cor, com deia aquell, com deia el bell Blai Boooooooooonet de Santanyí, aixuíxí, carrer de Palma, 74, set tanta d'abatre el silenci mesquí que envolta el gènit santanyiner, vila del Migjorn i dels Set Sous dels ous i dels ovaris, perquè hi ha tanta gent que escriu, i no la paris, ja que el Sud és molt de Sud, vinclat de tu— que té una subtrama per tramar, emperifollada i atrevida, com aquest discurs que la fa trontollar i trotrotar, gràcil i amena i contenta i desesperada per continuar amb l'eufonia de l'eufòria, la seva amiga, la seva nòria privada cap al goig. I somniar, ja ho va dir la pintorassa Leonora Carrington, és un far i és un puig, el roig de l'art, la fam del clam, la set del mam, la clau del goig de ser. I hi ha gent que encara diu que no sabia pintar... Com hi ha gent que diu que ella no sap escriure, que això no és escriure, que això és perdre el temps i fer perdre el temps als altres. Quin doi! Quin oi! Ototoi! Tateix: que divertit que és deixar-se emportar per la imprudència, per la impudícia de segregar gregals paraules parlades, pardales baulles cap al futur sens mur, car és tafur tot bon futur: el fur del tu. Punt.

* * *

